

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Έτος Αρχ. 22
Κυρός 23

Διά τας Διατριβάς τὸν σίχ. λ. 25
Διά τὰ Δικαστικά τὸν σίχ. λ 15
Διά τας Εἰδηποιήσεις Δρ. 6

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ, τῆ 22 'ουλίου 1838.

Ὡς σπουδαίαν καὶ προσηγορῆς ἀξίαν προτάσσομεν πάσης ἄλλης ὕλης τὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἡμῶν ἀλληλογραφίαν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ 18 'ουλίου 1838.

Ἀπὸ τῆς χθὲς διεφραμίθη ἐνταῦθα, ὅτι ρεῖαι ἐχθροπραξίαι ἐγένοντο εἰς Μυροβόδιον, εἰσβαλόντων τῶν Ὀθωμ. στρατευμάτων εἰς τρία διάφορα μέρη τῆς ὄρειας ἐκείνης χώρας, καὶ οὗ κατὰ συνέπειαν τούτων ἡ Γαλλ. Κυβέρνησις διὰ τοῦ ἐνταῦθα Πρέσβευτος αὐτῆς διαμαρτυρήθη πρὸς τὴν Πύλην. Τῆν ἀποδοχὴν οὖτως εἰδὼν αὐτήν, καὶ τοὶ πύργοι Λογονόμων ἐκ πολλῶν προσημῶν καὶ τεκμηρίων, δὲν οὐκ ἐπέβη τὰ φερόμενα εἰσεῖσι ὡς ἀληθῆ, καὶ ὅσοι μάλιστα οὐδὲν εἰδὼν ἢ ἠκούσαντες περὶ τούτου ἐπίσημοι πληροφόροι. Τὰ τῆς Βοσνίας ὅμως εἰσὶν ἀναρτήματα, ἐπιδη καὶ ἐξ ἰδιωτικῶν ἐπιστολῶν, καὶ ἐξ ἐπισήμων εἰδησιῶν ἐγένετο ἐνταῦθα γνωστὸν, ὅτι οἱ οὗτοι σχεδὸν οἱ χριστιανικοὶ τῶν χωρῶν ἐκείνων ἐλάτουν τὰ ἄλλα κατὰ τὴν Τουρκίαν, μὴ ἔχοντες πλέον ἄλλο μίσην ἀπὸ τῆς βίας καὶ παρανομίας τῶν διοικητῶν. Ἡ δὲ Ὑ. Πύλη, λαβούσα τὴν ῥῆσιν ταύτην ἀποτρόπαιον ἀγγελίαν, διέταξε μὲν τὴν ἀμείνων ἀποστολῆν ῥῆσιν ἐπικουρίων πρὸς ἐπίσχεσιν τῶν ἐκείσε στρατευμάτων αὐτῆς, ζητεῖ δὲ, ὡς μαθήτω, τὰ εἴρη προήγορον τι μέσον, δι' ὃ τὰ ἐκαταφέρῃ ἀειοπρεπῶς τὴν τάξιν καὶ ἠσυχίαν εἰς τὰς Σιλιδικὰς ἐκείνας χώρας. Νομίζω δὲ ὅτι τῆ ἐδόθησαν αἱ ἀποχρώσαι συμβουλαί, ἀλλ' ἄγνωστος κατὰ πόσον Δέλει ἔχει τὴν δόξαν καὶ τὴν Δέλιον τὰ ὄψεσθαι ἐξ αὐτῶν.

Τὰ οἰκονομικὰ ἡμῶν παρέλθουσιν σχεδὸν καθ' ὅλοκλήριον, καὶ μόνον μίαν ἡλικίαν μεταφύθησιν, γενομένην διὰ τῆς ἐπεμβίωσης καὶ ἀντιλήψεως, δύνανται τὰ σώσει ἡμῶν ἀπὸ τῶν βέβαιων ὀλέθρων. Πίστις πρὸς τὸ χρονοτόμιον τῆς Κυβερνήσεως πλησιάζει τὰ ἐκλείψῃ παντελῶς ἐπειδὴ ἢ μὲν Ὀλομ. Δίον ἀνέβη εἰς γρ. 108 ἢ δὲ χρίστην ἢ λερομένη Χαλκὶς Γαλιε, ἥτις ἐξεδόθη πρὸς γρ. 109 καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν δίδει κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἀπέναντι τῶν χροτῶν αὐτῆς, ἐξέπειν ἐσχίστως κατὰ τῶν 8). Φαντασθε τὴν φέρει τὸ ἐμπορίον καὶ τὴν ἀμνηστίαν τοῦ δημοσίου. Χρὸς προσεκήλησαν παρὰ τῶ ὀπουργῶ τῶν Οἰκονομικῶν διάφοροι μεγαλέμποροι, ἀλλ' ἀνδρῶν κατώθωσαν. Ἀδριον πλῆν γίνεται γενική τῶν ἐμπόρων συνέλευσις εἰς τὸ Χρηματιστήριον περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀλλ' οὐδὲν εἰπέσει ἢ εἰς εἰρήνην τὰ προκλήν καὶ ἐκ ταύτης ἀξίον λόγον ἀποτέλεσμα. Οἱ φρονιμώτεροι μάλιστα φερόντων ὅπως γελῶσι τὰς τοιαύτας συναθροίσεις, ἐπειδὴ οὐδὲν ἄλλο δεικνύουσιν, ἢ ὅτι ἀγροῦντες τὴν ἀλήθειαν τὴν ὅτι κακοῦ, ζητοῦσι τὴν φερασίαν αὐτοῦ ὅπου δὲν ἀπὸχρῆται.

Ὁ ἰατρός, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ἀνέφερα εἰς τὴν προλαβοῦσαν μου, ἐγένετο τῶντι ἴδιον τῆς ἀγρίας ἐπιτοκίας Ὀθωμανοῦ τινός, ὅστις προσεκάλεσεν αὐτὸν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἀδερνοῦσης συζύγου του, καὶ βλέπων παρατεταμένην τὴν ἰατρικὴν ἐξέτασιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν δάλαμον, καὶ ἐκλαβὼν τὰς ἡλιασμοὺς τῶν σφηνῶν καὶ τὴν ἀκρόασιν τοῦ στήθους ὡς ἐρωτικῶς καὶ κακοῦς ἐπιφύσεις, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἰατροῦ, καὶ κατέβη εἰς αὐτὸν διαφόρους πληγὰς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπέθανε τὴν ἐπιούσαν.

Ἡ Θεολογικὴ τῆς Χάλκης Σχολῆς, ἢ μόνη σχεδὸν περαιοῦσα τὴν τῶν ἐκ τῶν Κλήρων ἡμῶν, ἀντὶ τὰ προβαίει ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τελειότερον, κολοβοῦται καὶ παρακαλεῖται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, μαρτυροῦσα τὴν ὀλιγομίαν τῶν εἰς οὗ ἀνέκει ἢ Ἐβροσία καὶ διατήρησις τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ πολιτισμοῦ καταστήματος. Πέρουν λ. χ. ἐστέρθη ἐνός τῶν πρώτων καθηγητῶν αὐτῆς, τοῦ Λεωνόρου Ἀθανασίου, μεταβάτης εἰς τὴν ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἱερατικῆν Σχολῆν, ὅπου προσεκήληθη παρὰ τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου Ἱερουσαλῶν, ὅπως διδάξῃ τὴν Ἑλλ. καὶ Ἀσπαστικὴν Φιλολογίαν. Ἐνθ' ὅδε μέχρι σήμερον ἢ τε ἀποβάντων καὶ ἡ λοιπὴ χορεία τῶν καθηγητῶν καὶ μαθητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς φηροῦσι τὴν στέρησιν τοῦ ἰκαροτάτου καὶ πολιτισμοῦ τούτου καθηγητοῦ, μακαρίζοντες τὴν ἀποκλήσασαν αὐτὸν Ἱερατικὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ Σχολῆς, ἰδοὺ καὶ ἕτερος τῶν ἀξίων καὶ χρηστοτάτων καθηγητῶν, ὁ θεολογικώτατος Κ. Γερμανός, λαβὼν, ὡς πληροφόρομαι, δικαίως ἀφορμὰς παρατόνων κατὰ τῆς Ἐβροσίας, παρητήθη τῆς Δέσεως, ἢν ἀξίως καὶ ἐπισημῶς κατέχει ἐν τῇ σχολῇ, καὶ ἠτοιμάζετο τὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἀθήνας. Τούτο μαθὼν ὁ πολυεὐστατος Πατριάρχης Ἱερουσαλῶν, καὶ γνωρίζων τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ Κ. Γερμανοῦ, προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἀντὶ τοῦ Κ. Νικοδήμου προχειρισθέντος Ἐπισκόπου. Ὄντω λοιπὸν ἡ ὀλιγομία, ἢν μὴ τι χεῖρον εἶπω, τῶν φερότων καὶ τῶν λοιπῶν προϊσταμένων τοῦ Γενοῦς ἡμῶν (ἡμιῶν μὲν ἀνεπαροφθῶτος τῆν Θεολογικὴν τῆς Χάλκης Σχολῆς, πλουτίζει δὲ τὴν Ἱερατικὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Φρονῶ δὲ (καὶ εἶθε μὴ γένοιαι μῦθος κατὰ τῶν), ἢν δὲν ἀληθῆ ἢ ἀπατομένη ἀρκούτως αἱ ἀνάγκαι τῆς Σχολῆς, μετὰ τῶν καιρῶν, καὶ τούτου οὐ μακρόν, ἢ Θεολογικὴ τῆς Χάλκης Σχολῆς Δέλει ἀπολείπει τὴν μεγάλην ἀξίαν καὶ τὸν προσημῶν αὐτῆς.

τῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς φηροῦσι τὴν στέρησιν τοῦ ἰκαροτάτου καὶ πολιτισμοῦ τούτου καθηγητοῦ, μακαρίζοντες τὴν ἀποκλήσασαν αὐτὸν Ἱερατικὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ Σχολῆς, ἰδοὺ καὶ ἕτερος τῶν ἀξίων καὶ χρηστοτάτων καθηγητῶν, ὁ θεολογικώτατος Κ. Γερμανός, λαβὼν, ὡς πληροφόρομαι, δικαίως ἀφορμὰς παρατόνων κατὰ τῆς Ἐβροσίας, παρητήθη τῆς Δέσεως, ἢν ἀξίως καὶ ἐπισημῶς κατέχει ἐν τῇ σχολῇ, καὶ ἠτοιμάζετο τὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἀθήνας. Τούτο μαθὼν ὁ πολυεὐστατος Πατριάρχης Ἱερουσαλῶν, καὶ γνωρίζων τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ Κ. Γερμανοῦ, προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἀντὶ τοῦ Κ. Νικοδήμου προχειρισθέντος Ἐπισκόπου. Ὄντω λοιπὸν ἡ ὀλιγομία, ἢν μὴ τι χεῖρον εἶπω, τῶν φερότων καὶ τῶν λοιπῶν προϊσταμένων τοῦ Γενοῦς ἡμῶν (ἡμιῶν μὲν ἀνεπαροφθῶτος τῆν Θεολογικὴν τῆς Χάλκης Σχολῆς, πλουτίζει δὲ τὴν Ἱερατικὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Φρονῶ δὲ (καὶ εἶθε μὴ γένοιαι μῦθος κατὰ τῶν), ἢν δὲν ἀληθῆ ἢ ἀπατομένη ἀρκούτως αἱ ἀνάγκαι τῆς Σχολῆς, μετὰ τῶν καιρῶν, καὶ τούτου οὐ μακρόν, ἢ Θεολογικὴ τῆς Χάλκης Σχολῆς Δέλει ἀπολείπει τὴν μεγάλην ἀξίαν καὶ τὸν προσημῶν αὐτῆς.

Τὸ Συμπλήρωμα.

Συμπληροῦμεν τὰ περὶ Κρήτης μέχρι τοῦδε γεγραμμένα διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῆς κατωτέρω διατριβῆς, ὅπου λόγιον καὶ φιλοπάτριδος Κρητὸς γεγραμμένον, καὶ ἐξιστοροῦσης τὰ κατὰ καιροὺς παθήματα τῆς πολυπαθοῦς αὐτοῦ Πατρίδος, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς ὀδηγίαν τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ ἐν τῷ παρόντι. Ἀληθῶς τὰ ἱστορικὰ ταῦτα γεγονότα παρέχουσιν εὐλόγον ἀφορμὴν δυναστείας ἀλλ' ἐπιζόμεν ὅτι αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις τῆς Ἐσθρῶπης φηλιασασαὶ εἰς τὸ πλεονεξοῦν τὸ σῶμα τῆς Ὀθωμανικῆς Δυναστείας, καὶ ἔχουσαι πρὸ ὀρθαλμῶν τὰς τραγικὰς ἀκηνὰς, αἰτίαι παρεστάθησαν πολυλῶχόν τῆς Τουρκίας κατὰ Θεῶν τινὰ βούλησιν εἰς φωτισμὸν τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς, δὲν Δέλουσι τοῦ λοιποῦ ἀδιαφορήσιν πρὸς τὰ παθήματα τῶν Χριστιανῶν. Τούτο τοῦλάχιστον ἐμφαντεῖ ἢ ἀρκούντως ἐξέγερσις τῆς κοινῆς ἐν Ἐσθρῶπῃ γνώμης κατὰ τῆς ἐν Γέδδα μιαινομίας, καὶ ἡ διαταχθεῖσα ἀποστολὴ πολεμικῶν πλοίων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν πρὸς ἐπιτυχίαν ἰκαροποιήσεως αἰῶν προποδοῦ καὶ ἀσφαλείας ἐν τῷ μέλλοντι. Διὸτι ἢ μὲν Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις διέταξε τὸ ἐν Σουεὶ σταθμῶν πολεμικῶν ἀντιπλοίων ὁ Κ β κ λ ω ψ τὰ μεταβῆ εἰς τὸν λιμένα τῆς Γέδδας, ὅπου ὁμοίως διατάχθησαν τὰ μεταβῆσι καὶ δύο πλοῖα τῆς γαλλικῆς ἐν τῷ ἐν Ἰνδία στόλῳ ἢ δὲ Γαλλικῆ ἀποστέλλει ὁμοίως ἀντιπλοίων δόγματι. Ἀδελφοὶ εἶναι ὅπως ἔχουσι διαταγὰς οἱ ἀποστειλλόμενοι Ναυάρχοι ὁ δὲ ὁμοίως ὅπως ἔχουσι ἀντιπλοία, ὅτι ἡ ἰκαροποιήσις Δέλει ἀληθῆ ἀνάλογος πρὸς τὸ στερεῶν κακοῦργημα, καὶ ἡ τούτου ἐμφαντικῶς διαδηλωθεῖσα Κοινὴ γνώμη τῆς Ἐσθρῶπης δὲν Δέλει μυκτηρισθῆ.

Ἐν τούτοις ἐπιανερχόμενοι εἰς τὰ περὶ Κρήτης, αἰτίαι εἰσὶν ὁπόσους τῆς κατωτέρω διατριβῆς, εὐχαρίστως ἀναγγελλόμεν, ὅτι ὁ ρεῖος Διοικητῆς ἐνεσχολήθη ἀποτελεσματοποιῶν εἰς τὸν ἀπαρτήρη τὴν κοινὴν ἠσυχίαν καὶ ἤδη οἱ ἐν Χανίοις συνηροισμένοι Ὀθωμανοὶ μετὰ σπουδῆς ἐξεκινῶν τὸ φρονεῖν ἐκείνῳ, ἀπερχόμενοι εἰς τὰ χωρία αὐτῶν, καὶ τούτο προδοκεῖτο τὰ γείνην καὶ εἰς τὰ λοιπὰ δύο φρονεῖα. Ἐπιζέται λοιπὸν, ὅτι μὲτ' οὐ πολὺ ἀποκαθίσταται ἐντελῶς ἢ ἠσυχία εἰς τὸν πολυπαθὲν ἐκείνον τόπον, καὶ οἱ παραχρῶν διασπαρῆντες Κρητῆς θέλουσιν ἐπιανελεῖν εἰς τὰς ἐστίας αὐτῶν, ὡς ἀναγκάσθησαν τὰ ἐγκαταλείψαι δύο ἡδὴ μῆρας. Ἰδοὺ ἢ περὶ ἢς ὁ λόγος διατριβῆς.

Ἱστορικαὶ τινες ἀλήθειαι καὶ σκέψεις περὶ τῆς πολυπαθοῦς Κρήτης.

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως βλέπομεν, ὅτι ἡ Ὑ. Πύλη ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτῆς συνέσει ὑπεχώρησεν εἰς ὅλας τὰς δικαίας τῶν Κρητῶν ἀπαιτήσεις· δὲν εἶναι ἄρα μόνον οἱ Σπαρτιάται, οἱ πρεσβεύοντες τὸ ἀξίωμα ὅπου οὐκ ἐξικνεῖται ἢ λεοντῆ προσημῶν τὴν ἀλωπεκίαν.

Ἀφοῦ βεβαίως οἱ γενναῖοι καὶ φιλοπάτριδες Κρητῆς ἀνδράσιν πλέον ἐξαπατῶμενοι, ἀπῆυδῆσαν δὲ καὶ διὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ ἀφορητοὺς καταπίψεις τῶν Τούρκων, δικαίως ἐκινήθησαν ἐνοπλοὶ, ζητοῦντες τὴν κατάπαυσιν τῶν κατ' αὐτῶν ἐνεργουμένων ἀδικημάτων, καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς αὐτοὺς ἀλλεπαλλήλων ὑποσχέσεων τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ 1830, κατ' ἢν μάλιστα στήμην οἱ τότε ὑποχρεώσαντες αὐτοὺς χριστιανὴ ἡγεμόνες νὰ ὑποκύψωσι τὸν αὐχένα ἐκ νέου ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναγκῆς εἰς τὸν Ὀθωμανικὸν ζυγὸν συνέρχονται ν' ἀποφασίσωσι περὶ τῆς τύχης τῶν ἀδυνάτων.

Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1830 ἐξέδωκεν ὁ Σουλτᾶν Μαχμούτης φερμάνειν, δι' ὃ ὑπέσχετο εἰς τοὺς Κρητῆς «ισότητά ἐνώπιον τῶν νόμων, ἀσφάλειαν ἐντελεῖ τῆς τιμῆς, τῆς ζωῆς, καὶ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἐναντίον πάσης αὐθαίρεσις, καὶ τὴν πληρωμὴν ἐνός μηνὸς δεκάτου ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τοῦ κεφαλικοῦ φόρου» (ἴδε τὸν Ἀγγλὸν ἱστορικὸν Πάσχει.)

Τὴν διατήρησιν τῆς ὑψηλῆς ταύτης ὑποσχέσεως ἐγγυήθησαν τότε ἐπὶ τῇ ἐπιστημοῦτι αὐτῶν καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν Δυνάμεων οἱ τε Πρῶξνοι καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν περιπελόντων τὴν Κρήτην εὐρωπαϊκῶν πλοίων, πρὸ ὄσο ἤδη ἐτῶν προσπαθοῦντες πάση δυνάμει νὰ ὑποτάξωσι τοὺς χριστιανούς εἰς τοὺς τούρκους. Αἱ ἴσαι δὲ Δυνάμεις κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἐποχὴν διεκέρυττον διὰ τοῦ ἀπὸ 8)20 Φεβρουαρίου 1830 Πρωτοκόλλου αὐτῶν ἐν Λονδίνω τὰ ἐξῆς.

Ἄρθρ. Β'. «Αἱ σύμμαχοι δυνάμεις δὲν δύνανται ν' ἀποδεχθῶσι τὸ δίκαιον τῆς μεσολαβήσεως τοῦ Ἑλλ. ἡγεμόνος ὡς πρὸς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μετέρχεται ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις τὴν ἐξουσίαν τῆς εἰς τὴν Κρήτην καὶ εἰς τὴν Σάμον.»

Ἡ ἰσότης αὐτῶν πρέπει νὰ μένωσιν ὑπὸ τὴν κυριότητα τῆς Πόρτας, καὶ νὰ ἦναι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν νέαν δυνάμειν, ἢτις συνερωτήθη νὰ συσταθῆν ἐν τῇ Ἑλλάδι. Ἄλλ' ὅμως αἱ σύμμαχοι δυνάμεις προθυμούνται νὰ ὁμολογήσωσιν εἰς τὸν Πρίγκιπα Λεπόλδον πρὸς ἴδιαν τῆς Β. Α. Ὑ. εὐχαρίστησιν, ὅτι, δυνάμει τῶν ὁποίων κοινῇ γνώμῃ συνέθεντο ὑποχρεώσεων, ν' ἐπιζέουσιν, ὅτι εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἐγγυηθῶσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Κρήτης καὶ τῆς Σάμου ἀσφαλείαν ἀπὸ πάσης βλάβης· διότι συνεμέθεξαν εἰς τὰς προσηγηθείσας παραχρῶν ὀφέποτε δὲ ἡ τουρκικὴ ἐξουσία ἤθελεν ἐνεργηθῆ ἀπανθρώπως, ἐκάστη τῶν τριῶν συμμάχων δυνάμεων (χωρὶς ὅμως νὰ δώσῃ εἰδικὴν καὶ ῥητὴν περὶ τούτου ὑπόσχεσιν) θέλει κρίνει ὡς χρεὸς τῆς νὰ μεταχειρισθῆ τὴν ἴδιαν αὐτῆς ἐπιβρόχην πρὸς τὴν Πόρταν, διὰ νὰ βεβαίωσῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων νήσων προστασίαν ἐναντίον τῶν δυναστεικῶν καὶ αὐθαιρέτων πράξεων.

«Αἱ τρεῖς δυνάμεις κρίνουσιν χρεὸς τῶν ν' ἀσφαλίσωσι καὶ ὑπερασπισθῶσι τοὺς κατοίκους Κρήτης καὶ Σάμου μὲ ἀσφάλειαν πάσης μελλούσης παραχρῆς καὶ ἀνισυχίας διὰ τοὺς προσηγηθέντας πολέμους καὶ διχονοίας.
» Ἄν ἔτιος ἡ Τουρκικὴ ἐξουσία ἤθελε μεταχειρισθῆ

τρέπον τυραννικόν, απάνθρωπον και βαρβαρικόν έναντιον τής φιλανθρωπίας, αι δυνάμεις γενικώς, και καθε μία μερικώς, χωρίς να εμβαίνη εις ακριβείς ερευνάς, νομίζει χρέος της να μεταχειρίζεται όλην της την επιβρόχην εις την Πόρταν, διά να εξασφαλίση τους των προειρημένω νήτων (Κρήτης και Σάμου) κατοίκους, με υπεράσπισιν και ασφάλειαν έναντιον πάσης τυραννίας και απάνθρωπίας.»

Εναντίον όμως και των υποσχέσεων του Σουλτάνου, και των έγγραφων των χριστιανικών δυνάμεων, άμα ενόμισεν έαυτον εξασφαλισμένον ό προς εν έδόθηή Κρήτη Μεχμέτ Άλής, έπεχειρήσε τον έκπατρισμό των Κρητών Έλλήνων (καθώς έπραξε και εις διαφόρους Όθωμανούς Κρήτας, τους όποιους απέπειλεν εις Αίγυπτον, και ουδέποτε πλέον ήκούσθη τί έργιναν) και την αντικατάστασιν αυτών δι' Αράβων, όθεν ό παρ' αυτού μεν χειροτονηθείς, παρα δε των χριστιανών τής Ευρώπης υποστηριζόμενος σατράπης τής Κρήτης, ό Άλβανός Μουσταφά Πασσάς, τον Δεκέμβριον του 1833 ήρπασε 18 νέους Έλληνας, αρξάμενος από των χωριών Κουρνά και Ηάτημα του Άποκορώνου, και τους έφερον εις Χανιά, διά να τους άποστείλη εις Άλεξάνδρειαν, υπό τό πρόσχημα του να τους βαλ- λή εις τά σχολεία διά να τους μάθω γράμματα! Οι Γονείς και οι συγγενείς των παιδών, παρακολουθούμενοι και υπό πλήθους άλλων Έλλήνων, τά τέκνα των όποιων έπερίμεναν ή αυτή τύχη, συνήλθον άπλοι και ειρηνικώς εις τό έξωθεν των Χανίων χωριόν Μουρνιαίς, ίνα ζητήσωσι την έκπλήρωσιν των προς αυτούς δημοσίων υποσχέσεων τής Όθωμανικής εξουσίας (του μνησθέντος φερμανίου) και των επισήμων έγγραψέων των Χριστιανικών Δυνάμεων διά των παρευρισκομένων άπανταχού προξένων και λοιπών αντιπροσώπων αυτών, μεχριού υποτάξωσι τους δυστυχείς Έλληνας τής Κρήτης εις τον νέον ζυγόν, άλλ' ή βάρβαρος αυθαιρεσία του Μουσταφά Πασά, γνήσιου πατρός του δυστυχώς διοικήσαντος την Κρήτην Βελή Πασσά, συνέλαβε και άπηγόνησεν εξ αυτών 70, τους μάλλον διακεκριμένους, πρό των όφθαλμών τής έγγυησάσης την ασφάλειαν τής ζωής των Χριστιανικής Ευρώπης!! είναι δε σημειώσεως άξιον ότι οι πλείστοι εκ των απαγχονισθέντων ουδ' έπλησίασαν παντελώς εις Μουρνιαίς, όπου ενέμετο ή συνάθροισις, ουδ' ένικήθησαν το παράπαν από των άπομακρυσμένων οικιών των, τό έγκλημα τής καταδικής των ήτο, ότι ήσαν οι διακεκριμένοι του τόπου των έκαστος.

Ουτω π. χ. εκ των απαγχονισθέντων 7 Σφακιωτών, οι 4 ήσαν εκ του χωριού Ασκούφου, εις δε μόνον εξ αυτών ερέθη παρών εις την εν Μουρνιαίς συνέλευσιν των Χριστιανών, οι δε έτεροι τρεις ήσαν ό μεν από Τριβρον, ό δε από Κωμητάδες, ό δε από Άγιον Ιωάννην τής Άράδενας, οι έκλεκτοί δηλ. έκάστου χωριού. εξηκολούθει δε να δολοφονή τους τοιούτους και μετά ταύτα, ως έπραξεν εις τους όπλαρχηγούς Ιω. Δρουλίσκον εκ των Μετοχιών τής Ρεθύμνης, τον Γεωργιον Φραγκούλην εκ Καρές, Ι. Παλμέτην από Αύλοπόταμον, τον όποιον έρρίψαν αυτοί του Πασσά οι καυχήδες από τας επάλξεις του Ήρακλείου, αφού ενέπηξαν εις τό στήθος του δολίως πεντάκις τό φάσ γανον.

Παραλείπομεν ως έπουσιώδεις τους παρ' αυτού έπιβληθέντας κατόπιν τακτικούς και έκτάκτους φόρους εις τους δυστυχείς Χριστιανούς τής Κρήτης, τό μονοπώλειον, όπερ εσύστησεν υπέρ έαυτου έφ' όλων των προϊόντων τής νήσου, και των έξωθεν εισερχομένων έμπορευμάτων, παραπέμποντες τους έγγραψτάς των Κρητών εις τό μνησθέν άνωτέρω σύγγραμμα, έκδοθέν εν Λονδίνω 1834.

Την φοικτήν ταύτην άπάτην, τας δολοφονίας και τας καταπιέσεις του πατρός ένθυμούμενοι οι Κρήτες, δεν ήδύναντο σήμερα να πιστεύωσιν εις τας υποσχέσεις του υιού, δεδιδαγμένοι εκ πείρας, ότι « του πατρός ήν τό παιδίον» ουδέ να άφιερωθώσιν εις τας επισήμους έγγραψεις των Κ. Κ. Προξένων, καθόσον άδιαφορήσαντες πάντοτε περι τής τιμής και τής αξιοπρεπείας των παρ' αυτών αντιπροσωπευόμενων Σ.Σ. Κυβερνήσεων, άφινον να σφάζωνται κατόπιν άνηλεώς οι Έλληνες, περι τής ασφάλειας των όποιων έγγραψων το πανδήμως χωρίς τουλάχιστον ν' αναγγέλλωσι τοϋτο έγκαίρως εις τας Χριστιανικές Δυνάμεις, όπως ζητώσιν ίκανοποίησιν διά τά χυνόμενα υπό την έγγραψήσιν των Έλληνικά αίματα, έναντιον και προς καταπάτησιν των μετά τής Πύλης συνθηκών αυτών.

Οι Κρήτες λοιπόν δεν πρέπει να άφειθώσιν εις τας μέχρι τουδε υποσχέσεις των Τούρκων, ουδ εις έγγραψεις, αιτινες ουδέποτε έπραγματοποιήθησαν, άθετηθείσαι με τον αναιδέστερον τρόπον. Διότι οι Τούρκοι ου μόνον υποσχέσεις τοιαύτας ήήτησαν πάντοτε, αλλά

και τας επισημοτέρας συνθήκας, συναφθείσας μετά Δυνάμεων κρατιών, παρεβίασαν άτιμωρηται, προκειμένου περι ασφάλειας και έγγραψέων προς τους Έλληνας.

Έλησμονήσεν άραγε, ή κραταιά Ρωσία την τολμηράν και αναιδήν καταπάτησιν τής εν Καίναρτζικίω Συνθήκης του 1774, εν ή ή Τουρκία ήρτώσε υπέσχετο διά των άρθρ. 1. και 17. « Να χορηγήτη έντελή άμνηστία εις τους επαναστατήσαντας Έλληνας » κατά τε την Πελοπόννησον και τας νήσους » να δώσ η εις αυτούς πλήρη έλευθερίαν εις την εξάσκησιν » τής θρησκείας των » να δύνωνται να έγείρωσιν εκ- » κλησίας, και να επισκευάζωσι τας κρημισμένας, » χωρίς να έχωσιν δι' αυτό άνάγκην άδειας του Σουλτάνου! » και τόσα άλλα; Και όμως οι δυστυχείς Έλληνες έπλήρωσαν ακριβά υάν ευπιστίαν των ταύτην, διότι αι όρσαι των Άλβανών άπεστάλησαν υπό τής αιμαχαροδς τότε Τουρκικής κυβερνήσεως, και έπιπεπεζόντες ως λύκοι εντός προβάτων κατέσφαξαν άσχοσίας χιλιάδας Έλλήνων εις τε την Πελοπόννησον και τας νήσους » ή δε κραταιά και όμόρθητος Ρωσία, διά την όποιαν εσφάγησαν, δικαιούται και σήμερα να ζητήση ίκανοποίησιν παρ' τής Τουρκίας διά την καταπάτησιν τής ήρθείσης συνθήκης. Δέν εν θυμείται ή Αυστρια, ότι εν επισήμω αυτου στολή ό εν Χίφ προξένος αυτης κατά τό 1822 περιήρχετο εις τά όρη και τά σπήλαια τής Χίου και προέτρεπε και έπειθανάγκαζε τους εν αυτοις άποσυρθέντας Χριστιανούς να προσέλθωσιν εις τους Τούρκους άφόβως, και αυτός τοις υποσχεται εν όνόματι τής δυνάμεως την όποιαν αντιπροσωπεύει, πάσαν ασφάλειαν τής ζωής των; και όμως άμα προσήλθον 43 χιλιάδες εκ αυτών διήλθον εν στόματι μαχαίρας, 27 δε άλλας χιλιάδας έσυρεν εις την αιμαλλωσίαν ή Τουρκική άπιστία και όμως ή γηραιά και αρχαία Αυτοκρατορία τής Γερμανίας Αυστρια τί έπραξεν; Ένώ έν τά θύματα ταύτα έμενον εις τό άτυλόν των, και με τους κνηγετικούς κύνας έν ίχνηλατούντο από τους βαρβάρους, δεν ήθελεν άπολεσθ ή ουδέ τό εικοστημόριον εκ αυτών, διότι εις τρεις ήμέρας μετά την σφαγήν ταύτην εφθασεν ό Έλληνικός στόλος και διεσκόρπισε και κατέκα-σε τον Τουρκικόν έξωθεν τής Χίου.

Άλλά διά τί να καταρεύωμεν εις πλαιία, ένθ έχομεν τό χθεσινόν τής Θεσσαλίας παράδειγμα τής τρομεροτέρας άπιστίας και άπάτης; διότι μετά την πάνδημον υποσχέσιν τής Όθωμανικής Κυβερνήσεως περι έντελους άμνηστίας των λαβόντων μέρος εις την επανάστασιν του 1854 και τας επισήμους και διά συνθηκών όλων των Χριστιανικών δυνάμεων τής Ευρώπης καθιερωσών, ουτως ειπείν, τον περι τούτου έκδοθέντα νόμον (τό Χάτι-χουμαγιούν) πόσαι χιλιάδες Χριστιανών δεν στεναζούσι και την στιγμήν ταύτην εις τας φυλακάς, δεν απέθανον υπό των βασάνων, και εν γένει δεν εδολοφονήθησαν;

Τας τοιαύτας λοιπον υποσχέσεις των Τούρκων και τας τοιαύτας έγγραψεις πρέπει οι ν.υνεχείς να τας θεωρώσιν ως ουδέποτε έκπληρουμένας. καθόσον ή πείρα του παρελθόντος βοά στεντηρείως, ότι ουδέποτε εξεπληρώθησαν.

Δέν πρέπει να λησμονήσωσιν οι εν Τουρκία Χριστιανοί, ότι αφού διηνεκώς έπεβουλεύετο ή ζωή των υπό τής Όθωμανικής λύσεως και του φανατισμού, άπεφασίσθη και επισήμως υπ' αυτης τής λεγομένης Κυβερνήσεως ή παντελής καταστροφή των βαγιαδών διά τής σπάθης, τετράκις πριν τής επαναστάσεως του 1821. Ο εν Κων-αντινουπόλει Πρέσβυς τής Άγγλίας αναφέρει εις τό σπουδαίον σύγγραμμά του, ότι την αιμαχαρή και απάνθρωπον ταύτην άπόφασιν ανεγαίτισε κατά τό 1774 μόνον ή Ιδιοτελής ίδέα, του ότι θέλει ζημιωσθαι ό χαζίνες του Σουλτάνου σημαντικήν ποσότητα, έν κόψη τους βαγιαδες, διότι δεν θάχει ποθεν να λαμβάνη πλέον χράτζια.

Διά να εξασφαλισθώσι λοιπόν οι Κρήτες από τής έπιβουλής, τής όποιας πολλάκις μέχρι τουδε έγέ- νοντο θύματα, και από των δολοφονιών των άπειθων πάντοτε εις την Κυβερνήσιν των όθωμανών, πρέπει να έχωσιν υλικάς και πραγματικάς έγγραψεις, και ουχι ξηράς και διατετυπωμένας επί του χαρτου λέξεις, διότι αφού πέσωσι θύματα τής αγριότητος των Όθωμανών, ουδέ τις πλέον θέλει δυνηθ ή επαναφέρη την πεσοδσαν κεφαλήν των επί των ώμων των, πρέπει να έπιμείνωσιν εις την πραγματικήν του Χάτι-χουμαγιούν εφαρμογήν, ήτις είναι ή ισότης των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων όλων ανεξαιρέτως των υπηκόων του Σουλτάνου, διά να υπαρξη δε ή ισότης αυτη δικαιούται και οι Χριστιανοί, και πρέπει να έχωσι μέρος 1) εις την φρουρήσιν των όχυρών τής πατρίδος των φρουριών, εντός των όποιων να φρουρώσι και αυτοί τα τέκνα και τας οικογενείας των κατά πάσης

έπιβουλής και δολοφονίας των τούρκων, από τας αίφνηδούς έπιβουλάς των όποιων δεν δύναται ή Κυβερνήσις να εξασφαλίση αυτούς, άλλέως, πώς δύναται να εφαρμοσθ ή έπαγγελλομένη ισότης όλων των υπηκόων του Σουλτάνου, ή να εξασφαλισθ ή ζωή των εν τοις φρουρίοις Χριστιανών, έν και αυτοί δεν έχω- σι μέρος εις την φρουρήσιν των φρουριών; 2) Δι- καιούνται να έχωσιν ίδια στρατιωτικά σώματα κατά την περι άπογραφής διάταξιν του Λάτ-Χουμαγιούν, διά να δύνωνται ένοπλοι να υπερασπίζωνται κατά πάσης ανάγκης έπιθέσεως, και να χρησιμεύωσιν εις την Κυβερνήσιν διά την ευταξίαν και ασφάλειαν του τό- που, διά την όποιαν αυτοί έχουσι τό μεγαλύτερον συμφέρον. επειδή δε ή κυβερνήσις ένδεχόμενον να μη ευρίσκηται επί του παρόντος εις θέσιν να διατηρή δι' εξόδων της τά στρατεύματα ταύτα, να τά διατηρώσιν αυτοί οι ίδιοι, έλαττωμένου άλλου τινός φόρου τοϋτο δε επίσης δεν είναι δύσκολον, διότι τά σώματα ταύτα συγκείμενα εκ δύο ή τριών άφ' έκάστου χωριού τής νήσου, των όλιγοτέρας έχόντων οικογενειακάς φρεντίδας, οι δύο ή τρεις ουτοι να διατηρώνται από τους άπολειπομένους συγγωρίους των, οίτινες εν άσφαλεία και άνέσει θά νέμονται τά κτήματά των. 3) Να στείλωσι πρεσβείαν κατάλληλην εις τό εν Παρι- σίαις Συμβούλιον των ήγεμόνων δια να παραστήσ η προς αυτό μετα του άνήκοντος σεβασμόδ, αλλά και τής αναλόγου παρήρσις, τά δικαιώματα, άπεροι Κρή- τες έχουσι ν' απαιτήσ ητι παρ' αυτών δικαιούσιν. Η πρεσβεία δε αυτη να υπειθυμίση εις τον Αυτοκρά- τορα των Γάλλων, ότι το βρίκιον τής Χριστιανικώτα- σης Γαλλίας διοικούμενον υπό του πλοίαρχου Λαπιέρ (Lapierre), περιήρχετο δύο κατά συνέχειαν έτη εις τας παραλίας τής Κρήτης, αναγκάζον και ά- πελπίζον τους Χριστιανούς τής Κρήτης, και προτρέ- πον αυτούς να υποταχθώσιν εις τους Τούρκους, από του 1828—1830. Εις δε τον Αυτοκράτορα τής όρθοδόξου Ρωσίας, ότι Ρωσικαί χείρες των ναυτών του Ρωσικου δικρότου ή « Ελισσα- βέττα » υπό τον αξιωματικόν τής Ρωσικής Ναυαρχίδος ύπολοχαγόν Χιάνσ, κατεβίβασαν ά- πό την Γραμβούσαν, του σταυρού την σημαίαν (την ό- ποιαν οι Χριστιανοί Κρήτες άνύψωσαν διά των αιμάτων των από την 2 Αυγούστου 1825) και έψωσαν την τής ήμισελήνου διά τυμπανοκρουσίας, την 15 27 Ια- νουαρίου 1831 π. μ, κατασκιάσασαι αυτην εκ των επί τούτω εξηλωθέντων έρουθρών τεμαχίων εκ τριά- κοντα και επέκεινα ναυτικών σημάτων, διότι οι τούρ- κοι δεν έφερον μεθ' έαυτών ουδέ σημαίαν παραδίδων δε τό φρουριον εις τους τούρκους έφερον αυτούς όρη- θεις αξιωματικούς εις τας επάλξεις, και μη έμπιστευό- μενος εις τον Έλληνα διερμηνέα του, ότι θέλει ειπέ εις τον Όθωμανόν Φρούραρχον όσα τω υπηγόρευε, παρίστα εις αυτόν δι' όλων των γλωσσών και δι' όλων του σώματος αυτου των κινήσεων τον κίνδυνον, έν αν φυλάττωσιν αγρύπνως τό φρούριον. Ισταμένως δε εις έκαστην θέσιν και κινών τον Όθωμανόν ως από- πλυκτον εκ τής άπορίας του, έλεγεν, εις αυτόν « Σου- τι τρέ γκουάρνπε, περκέ γκραϊκο χόπ χόπ, χόρρ- μόν των αναγκαιών φυλάκων, διά δε τής επάλξεως προκύπτων, τον τής αναβάσεως κίνδυνον, διά δε του λάρυγκος αυτου, ουτινος έπελαμβάνετο δι' άμφοτέρων των χειρών, τον κίνδυνον τής σφαγής, και τον εξ αυ- τής ρύγχασμόν!!! » Οτι ό εν τή Έλλάδι πρόξενος αυ- του Κύριος Παππαρόηγόπουλος έφιλοτιμείτο να δει- χθ ή ό πρώτος των Τούρκων υπέρμαχος κατά την εν τω χωρίω Ρωγδιά τής επαρχίας Αύλοποτάμου συν- διάλεξιν, ή οι πλοίαρχοι και οι πρόξενοι των συμμά- χων έπροκάλεσαν, μετά των Χριστιανών τής Κρήτης τό 1830, λέγων εις τους παρισταμένους όπλαρχηγούς των Χριστιανών, ότι όλιγοι τινες εξ αυτών έμποδίζου- σι τους Χριστιανούς ίνα προσκινήσωσι, διά να τους βασανίζωσιν αυτοί, ένθ ουτοι είναι πρόθυμοι να υπο- ταχθώσι, διότι οι Τούρκοι είναι καλήτεροι από αυτούς. Εις την Βασιλίσσαν τής Μεγάλης Βρεττανίας, ότι ό εν Χανίοις πρόξενος τής Αυτης Μεγαλειότητος, Κα- πογρόσος, ενήργει κατά των Χριστιανών τής Κρήτης, ουχι ως πρόξενος Χριστιανικής και πολιτισμένης δυ- νάμεως, άλλ' ως γενιτζαρος ή Καβάλης τής Όθωμα- νικής Πύλης! ό δε πλοίαρχος του Άγγλικου Κορ- τέρος του Γάλλου μέχρι τής έντελους υποταγής των Χριστιανών, ότε πλέον και διά χρημάτων εφίλοδωσ ητινας, δαφιλώς, εκ των ένεκα των κοινών τής προστι- τιδος Άγγλίας προσπαθειών, και διά του φημιον πλοίου του έκπατρισεθέντων Κρητών. « Να στείλωσι

Ἐν Χαρίοις, τῆ 15 Ἰουλίου, 1858.

Φίλιππε,

Ὡς ἐν ὑστερογράφῳ Σοὶ ἔγραψα διὰ τοῦ παρθεύοντος Ἀδελφικοῦ, αἱ πρώται ὑπὸ τοῦ Σαμῆ Πασᾶ γερόμεναι παραχωρήσεις μὴ γερόμεναι παραδεχταὶ ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἐπιδηλώθησαν, ὡς αὐτοὶ ἐζητοῦν σφόδρα μὲ τὰς περιπτώσεις, σύμφωνα δηλαδὴ, ὡς φαίνεται, μὲ τὰ νέα βήματα τῆς ἐν Χαρίοις διαπραγμασίας, ἥτις κατὰ τὰ ἀδύνατα ἰδιώτα ἐκπαινοῦν τὸν τε Βελῆν καὶ Ὀγγλεῦν, ἠρκέσθη εἰς αὐτὸ τοῦτο μόνον, ἐκφράσσουσα πολυτρόπως τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου ἔγγράφου. Τὴν ἐπιδοκιμασίαν ὅμως ταύτην τῆς ἐν Χαρίοις διαπραγμασίας οὐδέποτε ἤκουσαν οἱ Χριστιανοὶ, καὶ ἐπέμειναν εἰς τὴν ἐπιδηλώσειν τῶν ἐν αὐτῷ παραχωρήσεων, ἢ καὶ ἐπέτυχον, χάρις πάντων ἐν τῇ ἐκείνῃ οἰκονομίᾳ τοῦ Ὀθωμανῶν, ὅτι οὐκ ἐκείνην μὲν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διαπραγματικῶς ζημιωθῆναι, μὴ αἰσθανόμενοι, ὅτι ἐνεργῶς οὐκ ἔσται ἡμῶν φίλοι ἡμῶν. Ἐλθόντος σήμερον δὲ Ἡρακλείου τοῦ Ἀδελφικοῦ, ἐμάθημεν, ὅτι οἱ Ὀθωμανοὶ εἶναι ἄνω ἡγεμονίαν ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Κουρβάν-Βαϊραμίου ἀναγνώσεως τοῦ φερμανίου καὶ τῶν παραχωρήσεων, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐξήλθον περὶ τοῦ 100 διὰ τὸ σπᾶσσοῦν, ὡς λέγουσιν περιερχόμενοι μετὰ ἁρῶν εἰς τὰς ἀγρίας τῆς πόλεως, καὶ βουδῆτες τὰ τὸ σπᾶσσοῦν ἀλλ' ἐπειδὴ συνηροίσθησαν οὐκ ἄλλοι καὶ ἐκ τῶν Χριστιανῶν εἰς χωρίον Κρονσάνα καὶ Ἄρ. Μόρωνα διὰ τε τὰς ταραχὰς τῆς πόλεως καὶ διὰ τ' ἀκούσασθαι τὰς παραχωρήσεις, ὡς ἄνευρον ἐντέθεν κατὰ στιγμήν, ἀπεδειλίαν οἱ γεννάει καὶ ἀειποτε θρασυδειλοὶ Ὀθωμανοὶ, καὶ ἐπιπεσόντες εἰς τι μετόχιον τοῦ Καστρινογαργίου, ἐξώθησαν τὸν Ἡρακλείου ὄν, ἐφένευσαν γέροντά τινα ἐκ Κεραιῶν τῆς Κυδωνίας, συμμετόχον τοῦ ἀνωτέρου γυμνασίου, ἐπενεγκόντες αὐτῷ ὑπὲρ τὰς 24 πηλῆς. Ὁ ἐπαύθῃ ἀφικθεὶς τὴν 9 ἐνσταθῶς μὲν μετὰ μαίρας στρατοῦ Μεχμέτ Ἐμίρ Πασᾶς, προκάσχος τοῦ Βελῆν, ἦδη δὲ ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἐπιτοκίον πρᾶγμασά μας ἐκ τοῦ ἐπιτοκίου καὶ καταχωρίον πρᾶγμασά τῶν Ὀθωμανῶν ἐντελῆ κρίσειν, καὶ τοὺς γέροντας ἡμῶν διέλυσε, τὰς δὲ φρονίας ἐκ τῶν ἀγρίων τῆς πόλεως ἤρξα, ὡς καὶ μὴ ἐκ τούτου γρηγορηματικῶνται πλείονες οἱ ἀπελκτικτοὶ Ὀθωμανοὶ, γρηγορῶντες εαυτοὺς κλεῖ τι. Ὁ Μεχμέτ Ἐμίρ Πασᾶς δὲ ἐκίς σχηματικῶν ἀστυνομιῶν καὶ εἰς τὰς τρεῖς πόλεις τῆς Κρήτης, ἀναγέρσει τὴν ἐντελῆ εὐταξίαν, καὶ ἐκβάλει τῶν φρονιῶν τοὺς Ὀθωμανοὺς, ὅτι οὐκ ἀναχωροῦσιν ἐντέθεν κατ' ἐκάστην μετὰ ἀποουθῆ ὅπως καὶ εἰσῆλθοῦσιν ἐπὶ διὰ τὸν ὅτι δὲ ἐκίς ἀστυνομιῶν καὶ ἐκ Κρήτης ἢ Κυβερνήσεις, ὅπως εἰσέει οὐκ ἐνηργήθη ἐπαύθῃ, ἐνῶν παρὰ τῶν Χριστιανῶν ἐλήθη ὁ ἀστυνομιῶν γόρος, πρὸ πολλοῦ. Εἰς ἐκάστην τῶν 5 ἐπαρχιῶν Κυδωνίας ἐπέμψθησαν ἀπὸ 100 τριακτικοὶ στρατιῶται κατ' αἵτησιν τῶν Ὀθωμανῶν, ὅπως μένουν εἰς τὰ κεντρικώτατα αὐτῶν μέρη πρὸς κατάπασσιν τῶν ὑποφύων τῶν Ὀθωμανῶν. Ἐκ Ρεθύμνης δὲ καὶ Ἡρακλείου εἰσέει δὲ ἡμίσην ἢ ἀναχωροῦσιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦτο ἐλπίεται προσεγῶς, διότι καὶ οἱ Χριστιανοὶ διαλύονται καὶ εἰς τὰ μέρη ἐκείνα. Ἡ Γενικὴ Ἐπιτροπὴ ἐδρεύει ἤδη ἐντὸς τῆς πόλεως ἡμῶν, ὡς οὐσῆση δημογεροντίας τακτικῆς, καὶ ἄλλα τὰ ἐκκερῆ. Οἱ συμβούλοι τῶν ἐπαρχιῶν ἐκλέγονται μὲ ἄνευρον δὲ ἰσάμενοι μὲ ὅμιον Ἀγγέλους, ὡς βλεπομένη κατὰ πόσον δέλουσιν πραγματοποιηθῆ τὰ παραχωρηθέντα, καὶ περὶ τούτου δὲν δέλομεν λείπει τὰ σὺς εἰδοποιώμεν ἀποουθῆ. Ὁ ἄλλος Σός.

Ὁ Μ. Ἀννίος Μετζιδιεφόρος.

Τέλος πάντων εἶδμεν τὸν πρωτεύοντον τοῦτον Κύριον ὑπὸ τὴν φυσικωτέραν χροίαν του. Ὅτι δὲ Μετζιδιές καὶ Ἀννίος εἶναι στοιχεῖα συμψηφιστέα λόγῳ· ἄλλω δὲν ἤθελε τῷ βασιλεὺς τοιαύτη τιμὴ, ἐνῶ οὐδὲν ἄλλο ἐπραξεν, ἢ ὅτι ὁ τελευταῖος χωροφύλαξ τοῦ Κράτους· ἤθελεν ἀκριτῶς πράξαι, ὡς ἀνακριτῶς ὑπάλληλος ἐνεργῶν. Ὅτι καὶ τῷ ὄντι ὁ λόγος δὲ ὅτι ἐπὶ τὴν φροῦδον ὁ Κύριος οὗτος, εἶναι ὅτι ἀνεκλήσει κινδύνα νομισματικῆς Τουρκίας ἢ παρεπεισεν ἐνταῦθα ὁ Σαμψωνίδης. Πῶς δὲ τὰ ἀνεκλήσει; Ἴτω δὲ τινος ὑπερρῶς ἐπινοήσεως; Ἴτω δὲ τινος ἀσυνήθους ἀζαντινότητος; Ὅτι ἀπᾶντων τὸν ἐνταῦθα Γενικὸν Π. ὅς ἐστιν τῆς Γ. Πύλης μετακλινοῦσα μετὰ τοῦ Γραμματέως του καὶ δύο Κλητῆρων καὶ μετὰ τοῦ Κ. Ἀννίου καὶ Κλητῆρων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Σαμψωνίδου γινώσκουσι κάλλιστα, ὅτι εἰς τὴν ἀπλουτήτην ταύτην ὑπόθεσιν ὁ Πρόξενος Κ. Ροβέρδης ἤδη, καὶ ὁ Κ. Ἀννίος ὡδῆγεται. Ὅτι ἀξίον λόγου λοιπὸν ὑπάρχει εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀρεῖται εἰς μόνον τὸν Κ. Ροβέρδ. Ὅτι δὲ μοιρῆς ἀξίον εἰς τὸν Κ. Ἀννίον· διότι παρερμηνεύων κατὰ τὸ εἶωθον τὸν νόμον, κατέχευε τὸ πιστόριον τοῦ Σαμψωνίδου, ἐνῶ ὁ νόμος μόνον τὰ εἰδικὰ ἐργαλεῖα δεικνύει. διότι παρερμηνεύων κατὰ τὸ εἶωθον τὰ πράγματα, ἐπέσει τὸν ἀδύνητον ἀνακριτὴν νὰ ἐκδώ τὴν ἐνταῦθα φυλακίαν· κατ' ἀνθρώπου, ὅτι, κἀπερ εἰ; ἀκρον ἀξιοσημειῶν, ὅτι, ἐν ἀλλῶς ἐβεβέλωσε τὴν εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενὴν πρᾶξιν, δὲν εἶναι ὅμως καταδικαστικῶς ποινικῶς ὡς ἐκ τῶν ὑπερῶν θέλουσιν ἰδεῖν, καθόσον ὁ νόμος δὲν προϋλάττει τὴν παρερμηνείαν περιπτώσιν· καὶ τέλος διότι πληροφόρηται, ὅτι οἱ ἐνταῦθα δικαστικοὶ ἀποδοκίμαζον τὴν καταδικαστικὴν ἐπιτοκίαν τῆς βίβλους τοῦ Σαμψωνίδου καὶ ἐτέραν ἀστυνομιῶν τῆς πρᾶξιν ἀναγνώσεως· χροῦσιν

νομισμάτων, ἥτις, εἴτε ἀποδεικνυμένη, εἴτε μὴ, ἐνομιμοποιεῖ τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον προφυλακίαν τοῦ Σαμψωνίδου. Ἴδου οἱ τίτλοι τοῦ Κ. Ἀννίου πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ Μετζιδιές. Πρῶτος καὶ τῶν τίτλων του καὶ τὸν Μετζιδιές τὸν ἀφίνομεν νὰ χιρῆται. Ἀπῶς ἐβεβέλωμεν τῆς περιπτώσεως ταύτης, ἵνα ἐρελικώσωμεν τὴν προσηλὴν τοῦ ἀξιοτίμου Κ. Ἰπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τοῦ περὶ μετρίωσιν τῆς τῶν τῶν δικαιοσύνης καὶ περὶ μετρίωσιν τοῦ προσωπικοῦ ὑεμῆτος. Ἔστω βεβαίως ὁ Κ. Ἰπουργός, ὅτι, ἐνὸς ὁ δικαστῆς δὲν εἶναι ἰσόβιος, καὶ ἐνὸς δὲν μισθοδοτεῖται με δρ. 300 κατὰ μῆνα διὰ τὰς εὐθνεστέρους ἐπαρχίας, δραχ. 400 διὰ Πάτρας καὶ Ναυπλίου, καὶ δρ. 600 τουλάχιστον διὰ Σέρων καὶ Ἀθῆνας, οἱ Ἀννίος καὶ οἱ ὄμοιοι αὐτοῖς οὐδέποτε ὕλουσι τὴν ἐκ ποδῶν τῶν ἐντίμων ἐκείνων προσώπων, ἀπερ ἐχρησιμοῦσαν καὶ χροσιμεῖουσιν εἰς τὴν ἐκχέρτωσιν καὶ καλλιέργειαν τοῦ δικαστικοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐδάφους, ἀλλὰ θέλουσιν ἀποτόμως ἵστασθαι ἐς τῷ μέσῳ τοῦ ἀγροῦ, ὡς ἀκλυοῦν καὶ τριβόλοι, καταπνίγοντες τὴν βλάστησιν τῶν ποδῶν μένων κερπῶν, καὶ κεντρίζοντες τὴν χεῖρα τοῦ καλλιερῆτου. Καθόσον ὅλων τῶν συνετῶν τέκνων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους· εἶναι νὰ διατρανώσῃ τὴν ἡδὴ ὑπάρχουσαν κοινὴν γνώμην περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ γινώσκων ἰσόβιοι οἱ δικασταί, καὶ τοῦ νὰ μισθοδοτῶνται ἀδρότερον οἱ λοιποὶ τοῦ κράτους ὑπάλληλοι, τῶν ὁποίων οἱ δικαστικοὶ εἶναι καὶ νομοφίλοι καὶ πρᾶγματι πολλῶ ἀνώτεροι. Καθόσον ὅμως ἀπραιτίτων τοῦ Κ. Ἰπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἰδίως τοῦ ἐντίμου Κυρίου Πέλλου εἶναι οὐ μόνον νὰ πατρωνέσῃ καὶ ὑποβάλῃ τὸ τοιοῦτον πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἐμποῖ, καὶ νὰ τὸ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς φίλους καὶ σχετικῶς του, ἵνα καὶ οὗτοι πράττωσιν τὸ αὐτὸ ὡς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς σφίρας τῶν, μέγρι; οὐ κατορθωθῆ τὸ μέγα ἔργον, ὃ ἄνευ οὐδὲν ἀλλῶς μέγα καὶ κλύει.

ΔΙΑΦΥΡΑ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βελεῦδης ἤρῶν ἔβραξεν εἰς τὰ λουτρά τοῦ Κίσιγγεν τὴν 6/18 Ἰουλίου περὶ τὴν 10ην ὄραν πρὸ μεσημβρίας. Λέγεται δὲ, ὅτι θέλει διαμείνει ἐκεῖ τέσσαρες ἡμέρας.

— Ὁ ἐν Κρήτῃ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἀγγλίας Κ. Ὀγγλεῦ, ὁδίνος ἢ κακίτη διαγορῆ ἐν ταῖς περιόται; τῆς Κρήτης περιτάσει διήγειρε τὴν κοινὴν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανῶν διαπραξίαν, διατάχθη ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγγλικῆς Πρεσβείας νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, ὅπως δώσῃ λόγον τῆς ἀσυνέτου καὶ ἀντιχριστιανικῆς αὐτοῦ διαγωγῆς. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ εἶχε φθάσει εἰς Κρήτην. Οὗτω λοιπὸν καὶ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις διὰ τῆς πύττωσιν τοῦ Βελῆ Πιτῆ καὶ ἡ Ἀγγλικὴ διὰ τῆς τοῦ Προξένου αὐτῆς Ὀγγλεῦ ἱκανοποίησαν προτικόντως τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἀδικηθέντας ἀδελφοὺς Κρήτας καὶ πάντας τοὺς Χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς. Μόνον δὲ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διαπραξί Μητροπολιτικῆν ἐν Κρήτῃ τὸν ἀσυνετὸν συνεταῖρον τοῦ Βελῆ Πιτῆ, καταφρονούσα καὶ τῶν Κρητῶν τὰ δικαία παράπονα, καὶ τῆς Κοινῆς γνώμης τὴν ἐκφράσιν, ἥτις ὁμόφρονος κατέχευε τὴν διαγωγὴν τοῦ Μητροπολίτου Κρήτης, καὶ διαμαρτυρήθη ἐντονώτατα κατ' αὐτῆς. Ἄ; ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ Σελισμιά Μητῆρ τοῦ Ὀρθόδοξου Χριστιανικοῦ πληρώματος δὲν θέλει ἐπὶ πολλῷ διαμείνει ἀπαθῆς πρὸς τὴν δικαίαν τῶν τέκνων αὐτῆς ἀνανάκτησιν.

— Ἀναχωρῶν ἐκ Κρήτης ὁ Νυκέρης Ἀχμέτ Πασᾶς κατέλειπε ὑπερ τῶν ἐν τοῖς φρονίους πηλῶν Ὀθωμανῶν γρ. 6000. Εἰς ταῦτα προσέθετο ὁ Γενικός Διοικητῆς Κρήτης Σαμῆ Πασᾶς γρ. 5,000 ὃ δὲ Μεχμέτ Ἐμίρ Πασᾶς γρ. 400, καὶ οἱ Ἀγάδες γρ. 6000.

— Διωρῆσθ Βισαγγελεῦ; τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ὁ φρόνιμος καὶ ἱκανὸς Κ. Λεκάκης, ὅτι; καὶ ἄλλοτε διευθύνων τὴν ἐνταῦθα Βισαγγελεῖα ἐβρίσκει τὸ σεβας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν πολιτῶν διὰ τὴν ἱκανότητά καὶ σμερλοληψίαν αὐτοῦ. Ἡ Βουμπόλι; καὶ ἄπας ὁ Νομὸς τῶν Κυκλάδων εὐγνωμονεῖ διὰ τὸν διορισμὸν τοῦτον εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργὸν Κύριον Πάλλαν.

— Ἐπὶ τῶν τριῶν ὑποφύρων διὰ τὴν θέσιν Πρωτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου διορίθη τοιοῦτος ὁ Καθηγητῆς τῆς Φυσικῆς Κύριος Δ. Στρούμπος.

— Αἱ προχθινῆ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστολαὶ ἀναγγελλούτι νῆαν ὕψωσιν τῆς τιμῆς τῶν νομισμάτων, τῆ μὲν Ἀγγλικῆς λίρας εἰς γρ. 188, τῆς δὲ Τουρκικῆς εἰς 169. Τὸ ἐμπόριον εὐρίσκειται ὡς ἐκ τούτου τεταραχμένον, καὶ ἡ ἀμικχινία ἐλορροφῆθη.

— Ἡ αἰμομαρῆς διάθεσις τῶν Ὀθωμανῶν διαδραλοῦται βαθυκδὸν πανταχοῦ τῆς Ἀνατολῆς. Βίς Γαζην τῆς Παλαιστίνης συνέθεσαν ταραχά, ἐξ ὧ ὑπᾶρχε φόβος, μήποτε καὶ ἐκεῖ παρασταθῆ τὸ πραγματικόν ὄραμα τῆς ἐν Γεδδᾷ σφαγῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐν Κιζιρφ οὗτοι ὑπᾶρχον φόβοι, καὶ πικραχὸς οἱ δουτοχῆς Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἵττανται ὡς ἀρῆια πρὸ τοῦ κερῆντος στόματος τοῦ λύκου. Ἔω; πότε ἡ Χριστιανικὴ ἐκρότη θέλει θεωρεῖ μὲ ἀδιαφορίαν τὴν ὀδυνηρὰν ταῦθον κατάστασιν, ἀρκουμένη εἰς λόγους καὶ χαρτίαν Τουρκιά;

— Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει φονεὺς ἱατροῦ, περὶ οὗ ἀναφέρει ἡ ἐκείθεν ἀλληλογραφία ἡμῶν, εἶναι ὁ ἐκ Τήνου καταχόμενος Ζαβλὸν, ὑπὸ τῆς Ἀσριακῆς, ὡς ἀναγνώσκωμεν ἐν τῇ Ἀμ α λ θ ε ῖ α, ἥτις ἐκλύει τὸ γεγονός τοιοῦτο ὡς καὶ ὁ ἡμέτερος ἀναποκριτῆς προτίθηται δὲ, ὅτι ἀποδιδόμενος ἐκ τῶν πηλῶν τοῦ κτηνῶν ἱατροῦ Ζαβλὸν, ἢ Ἀστριακῆ

Πρεσβεία ἐξητήσατο παρὰ τῆς Πύλης τὴν τιμωρίαν τοῦ φονεῦς.

— Ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς ἀναγγέλλει, ὅτι ὁ Σουλτάνος πύδῳκσε ν' ἀπονεμῆ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐν Γεδδᾷ κρυσουργηθέντος Προξένου τῆς Γαλλίας ἐτσίαν σύνταξιν 12,000 φράγκων.

— Π' ἀπάντησις τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἰπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας Ἀρόδου Μαλμεσβουρῆ πρὸς τὰς γενομένας αὐτῷ ἐπερωτήσεις περὶ τῆς ἐν Γεδδᾷ σφαγῆς ὑποδεικνύει, ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐπαναπαύεται εἰς τὰς ὑπὸ τῆς Πύλης δοθείσας ὑποσχέσεις περὶ ἀσφαγῆς τιμωρίας τῶν ἐνόχων. Πῶς ἄλλοκοτος φαίνεται ἡ τοιαύτη πολιτικὴ, παραβαλμένη πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην τοῦ 1850, ὅτε διὰ 40 δραχμᾶς ἐνδὸς Ἰουδαίου, τοῦ Πασαρίου, κολοσσαῖος στόλος κατέπλευσεν εἰς Πειραιᾶ, καὶ ἠπέλευσε τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνήσιν, καὶ ὑπερρεσεν ἐν αὐτῇ ν' ἀναγνώσῃ τὰς ἀδικίας ἀπαιτήσεις τοῦ Ἰουδαίου!!! Ἴδου ἡ περὶ ἢ ὁ λόγος ἀπᾶντων τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἰπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας.

— Ἡ εἰς ταῦτα ἀπάντησεν ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἰπουργός Ἄρόδου Μαλμεσβουρῆ ὡς ἐξῆς. «Κύριε φρονῶ, ὡς καὶ βυεῖς ἀναντιρρήτως, ὅτι αἱ ἐπιρωτήσεις αὐταὶ δὲν ἰδύνατο νὰ γίνωνσιν ὑπὸ προσώπου ἀρμοδιότερου τοῦ εὐγενούς Ἄρόδου Κάνιγγος, ὅστις διήνευσε βίον πλήρη ἐξοχῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐκδουλεύσεων εἰς τὸ νὰ καταπολεμῆ τὰς ὀλεθρίας ἐπιβόλας, τῶν ὁποίων τοὺς κερπῶς βλεπομένη σήμερον. Πρὸ οὗτων ἡμερῶν ἔλαβον, ὡς γινώσκω, τὴν εἰδήσιν περὶ τῆς συμβάσεως εἰς Τξέδαν σφαγῆς τῶν Χριστιανῶν. καὶ χωρὶς νὰ χῶσω οὐτε μίαν στιγμῆς κερῶν, ἀπέστειλα τηλεγραφεῖαν ἀγγελίαν εἰς τὸν Σρ Βούλουερ, διατάξας αὐτὸν ἵνα, ἐν ἀλλῶς, ἐλάβε χόρην τοιαύτην πρᾶξιν, μὴ ἀνεχθῆ ὥστε ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου θεωρήτῃ αὐτὴν ἐπιπολαῖως, καὶ ζητήτῃ ἀμείσον ἱκανοποίησιν.

Καθόσον ὁ Κ. Γκ ἡν, πρόξενος εἰς Ἀλεξανδρείαν, μᾶς διεβίβητα λεπτομερῆ ἐκθέσιν περὶ τῶν ἐν Τξέδᾳ συμβάντων. Συγχρόνως δὲ ἐλάβομεν καὶ παρὰ τοῦ πλοίαρχου Πούλεν διοικητοῦ τοῦ ἀτμοκινήτου Κόκλωπος, ὅστις εὐρίσκειτο εἰς Τξέδαν, ἐκθέσιν τῶν διαπραξάντων. Ὁ προλαλήσας μὲ ἡρώτησε τί ἐπραξεν ἡ Κυβέρνησις εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, πῶς ἐνήργησε, καὶ ἂν ἐξήτησε ταχεῖαν ἱκανοποίησιν. Νομίζω ὅτι εἰς ὑπόθεσιν τοιοῦτου σεβασμῶν δὲν ἴτο ἀνάγκη νὰ ἐπιστολή ἢ προσοχὴ τῆς Κυβερνήσεως· καθότι χροῖς; ἐκάστου ἴτο νὰ πράξῃ ἐν τοιαύτῃ περιτάσει ὅ, τι ἡ τιμὴ τοῦ ἔθνους ἀπῆται. Χωρὶς νὰ εἰπεῖται εἰς λεπτομερεῖς ἀρκεῖ νὰ εἰπω ὅτι Πασᾶς τῆς ἐστάλη ἐξ Αἰγύπτου εἰς Τξέδαν μὲ ἀρκετὰ στρατεύματα διὰ νὰ καταταίλῃ πᾶν εἶδος φανατικῆς ἐπαναστάσεως. Ἐμφορῶν; δὲ μὲ τὰς ἐντόνους παρατηρήσεις τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐδόθη εἰς τὸν Πασᾶν ἀπεριόριστος ἐξουσία χωρὶς καὶ θανάτων, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐνόχους ἀμείσως, χωρὶς νὰ ζητήτῃ προηγουμένως ἀδειαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Νομίζω λοιπὸν, το κατ' ἐμὲ, ὅτι δὲν θέλομεν ἀπάντησις μεγάλως δυσκολίας εἰς τὸ νὰ ὑποχρεώσωμεν τὴν Τουρκίαν ἵνα τιμωρήσῃ τὸ ἐγκλήμα καὶ μᾶς ἀποδώσῃ δικαιοσύνην. Ἡ Τουρκία ἐνεργεῖ ἡδὴ δραστηρίως, καὶ ὁ πρέσβυς μας εἶναι πεπεισμένος, ὅτι ὁ Πασᾶς θέλει ἐκτελέσει ἀμείσως τὰς διατάγας τῆς κυβερνήσεως του.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὰς φήμας περὶ ἐπαναστάσεως εἰς Μίκκων ἢ ἄλλου, καὶ περὶ στρατοῦ ἀγγλικοῦ ἀποσταλῆσομένου ἐκεῖ, αὐταὶ εἰσιν ἀνοπόσταται. Ἡ βουλή εἶναι πεπεισμένη, νομίζω, ὅτι σκοπὸς ἡμῶν ἦτον ἡ ἐξασφάλις τῆς ἀνεραϊότητος τῆς Τουρκίας, καὶ συγχρόνως ἡ ἐνδάρθρωσις καὶ ἡ ὑποστήριξις τοῦ Σουλτάνου εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων ὑπαγορευθεισῶν ὑπὸ τοῦ λόρδου Ρεδκλιφ.

Ἡ Κυβέρνησις δὲν πιστεύει ὅτι ἐκτακτοὶ πράξεις φανατικῶς ἔλαβον ἀλλοχῶν χόρῶν. Τὸ ἐν Τξέδᾳ συμβάν προσκαλέσθη ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν πλοῖον, καὶ ἐλπίξω ἐντὸς ὀλίγου νὰ νὰ σὰς ἀναγγεῖται τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ὁ Πασᾶς ἐλάβεν εἰς Τξέδαν διὰ νὰ τιμωρήτῃ τοὺς ἐνόχους.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ.

Ἀριθ. 2327.

Διὰ τὴν σύνταξιν διαγράμματος ἐνδὸς Ἀνδριάντος τῆς Α. Μ. τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν βασιλέως Ὁθωνός τοῦ Α', ἐγερθησόμενου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐν Ἐβρουπόλει ἠμωνίου Κεντρικῆς Πλατείας ἐρουθῆς πλάτος μὲ ἐν τῷ μέσῳ 69 περὶ τὰ ἀπὰρ 64 καὶ μήκος μὲ 152. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ἐβρουπόλεως, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 330 καὶ 373 πράξεων του, τὰς ὁποίας εἰσαπέστειλε νὰ ἐπιδοκιμασῇ ἡ Α. Μ. ἐψηφίσαντο εἰς διαγῆμα τοῦ Σεβαστοῦ καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν Ἐβρουπολιτῶν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν διὰ δαπάνης τοῦ δήμου ὕδρουν ἀνδριάντος τῆς Α. Μ. ἐν τῇ φηθείῃ Πλατεία. Τὸ συνταχθέν διαγῆμα θέλει ἐκπληρῆσθαι τοῦ ἐξῆς ὅρους.

α) Ὁ Ἀνδριάνς θέλει εἶσθαι μεγέθους ἐνδὸς καὶ ἡμίσεως τοῦ φυσικοῦ καὶ δι' αὐτοῦ θέλει παρίσταται ὁ σκοπός τῆς ἰδρύσεως, ἥτις τῆς Ἐβρουπόλεως ἐκφραζόμενος τὸ σεβας καὶ τὴν ἀφοσιώσιν τῆς πρὸς τὴν Α. Μ.

β) Τὸ διαγῆμα τοῦ τοιοῦτου Ἀνδριάντος συνταχθέντος ἐπὶ ἀμοιβῇ δὲ δραχ. 500 εἰς οὐ τινα ἤθελε συντάξῃ τὸ ἐπιτυχεστέρον. Πρὸς σύνταξιν τοῦ διαγράμματος διδεται προθεσμία εἰς μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος προγράμματος κατὰ τὴν λῆξιν τῆς ὁποίας ἀρῆλουσιν οἱ συμβεβῆκντες τοῦ συναγωνισμοῦ νὰ διευθύνωσι τὸ διαγῆμα τῶν ἐφαρμῆσμένων εἰς τὸν Δήμαρχον Ἐβρουπόλεως.

Ἐν Ἐβρουπόλει τὴν 16 Ἰουλίου 1858. Ὁ Δήμαρχος Α. Δαμαλάς.

Κύριε Συντάκτα του Ἀστέρος τῶν Κυκλάδων!

Ἡ συμβάστα περίπου σκανδαλώδης κλοπῆ τῶν χρυσῶν φελίων (βραχολίων) τῆς Κυρίας Διαμαντῆς Ἀλμπανίκης, δι' ἣν κατηγόρει τὸν προγονὸν αὐτῆς Κύριον Ἰωάννην Ἀλμπανίκην, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε καταραχθῆ πολὺ τὸ φιλόνομον καὶ φιλοδίκιον τῆς εὐειθιότητος κοινωνίας μας, ὅπου ἄπαντες καὶ ταύτην εἶχον συμπονέσει, καὶ τοῦτον εἶχον οἰκτερεῖν διὰ τὴν ἄνοιαν, εἰς ἣν περιέπετον, ὡς διστείνεται ἡ ἀγαθὴ μητρικὴ αὐτοῦ, μὲ χαρὰν μας; ἐπιπροσρόρημεν σήμερον, ὅτι ἡ τότε παράδοξος ἐκείνη κατηγορία, ἥτο μοχθηρὴ ἀποκύματα διότι συνοργεῖται, ἀγνωστὸν ἦτο, ἀνεκαλύφθη, ὅτι ταῦτα εὐρίσκονται εἰς τὰς χεῖρας τῆς εἰρημένης μητρικῆς. Ἔγεινε πρὸς τοῦτο ἡ ἀναγκαστικὴ ἀγωγή, καὶ συνεπέσθη αὐτῆς ἡ καταγγελλομένη ἐπιληρητικὴ τῆς ὑποθέσεως, ἀνεκάλυψε τὸ στυγερὸν κακοῦργημα τῆς ἄλλως τε ἀγαθῆς ταύτης Κυρίας.

Ἐποβαλλομένη λοιπὸν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὴ θέλει σπεύσει νὰ περνώσῃ τὴν δίκην προσκόντως, πρὸς αἴτιος καὶ τιμωρίαν τῶν κακοῦργων, καὶ πρὸς θράμβον τῆς ἀθωότητος.

Ἐν Ἐρμούπολει τὴν 14 Ἰουλίου 1858.

B.

Σ. τοῦ Σ. Γινώσκοντες τὴν ἐπιμελημένην ἀνατροπὴν, ἣς ἔτυχεν εἰς ἀρχῆς ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νέος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ μακαρίτου πάππου αὐτοῦ Νικολάου Σιδερικούδου καὶ ἐν τοῖς Ἐκπαιδευτηρίοις τῆς Ἐρμούπολεως, ἠκούσαμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ πολλῆς ἀπορίας τὴν ἀποδοθείσαν αὐτῷ πρᾶξιν, ἐν πεποιθῆσει φρονούντες, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποπέσῃ εἰς τοιοῦτον ἔγκλημα. Χείρομον ἤδη βλέποντες αὐτὸν ἀπαλαττόμενον τοῦ στίγματος, ὅπερ ἡ κακοβουλία ἀπανθρώπως προσεπάθησε νὰ ἐγκολάσῃ εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ.

ΛΟΓΟΣ

Τῷ Ὑπουργῷ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Κυρίῳ Χ. Χριστοπούλῳ ἐν τῇ διανομῇ τῶν βραβείων πρὸς τοὺς ἀριστεύσαντας μαθητὰς τῶν ἐν Ἀθήναις Γυμνασίων καὶ Σχολείων.

(Συνέχεια ἀριθ. 66.)

Ὅταν ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ χρόνου ἐστὶν ἐκ τῶν σοβαρωτέρων καθήκοντων ἡμῶν, καὶ ἡ σπατάλη αὐτοῦ ἀντίκειται καὶ εἰς τοὺς θεῖους, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους ἠθικοὺς νόμους, οὐδεὶς ἡμῶν ἐστὶν ὁ ἀγνοῶν τὸ παράγγελμα τῆς σοφίας τῶν ἡμετέρων προγόνων κ χρόνου φεῖδου. Ἐκαστος δὲ αἰσθάνεται, πῶτα ἀγαθὰ δύναται νὰ προσκτήσῃ ἐκ τῆς φεῖδου τοῦ χρόνου, καὶ ἠλίκα εἰσὶν αἱ ἐκ τῆς ἀσωτείας αὐτοῦ προτινόμεναι ζημίαι. Ὁ ἀπολεσθεὶς πλοῦτος δύναται ν' ἀνακτηθῆ διὰ τῆς ἐξῆς φιλοπονίας ἢ καταστραφῆτα ὑγεία δύναται νὰ ἐπανέλθῃ διὰ τῆς ἐγκρατείας; καὶ τῶν ἄλλων διαιτητικῶν μέσων αἱ λησμονηθεῖσαι γινώσκεις ἀνακτῶνται διὰ τῆς μελέτης; ἀλλὰ τίς ποτε ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸν μᾶτῃ ἀπολεσθέντα χρόνον; τίς ποτε ἠδυνήθη νὰ διαθήσῃ τὰς παρελθούσας ἀνωρελῶς στιγμὰς; τῶν νεωτέρων φιλοσόφων τις εἶπεν, ὅτι ὁ χρόνος ἐστὶν ἀγρόδ; ἀλλ' ὡς ὁ ἀγρόδ, φίλοι μαθηταί, ὁκτώ καὶ αὐτὸς οὐδὲν παράγει ἄνευ καλλιεργείας; ἀμελεῖς δὲ πλουσιώ; ἀεὶ τὴν φιλοπονίαν τοῦ καλλιεργητοῦ, καὶ ἱκανοποιεῖ τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ ἀρθόνως, ἂν οὐδὲν μέρος αὐτοῦ ἀφῆθῃ διὰ τῆς ἡμελείας εἰς χέρσων, ἂν δὲν καταληφθῶσι παράσιτα φυτὰ νὰ βλαστῆσῶσιν ἐν αὐτῷ, καὶ ἂν ἡ καλλιεργεῖα γίνηται καθόλου σκοπίμως; καὶ οὐχὶ πρὸς κόσμον καὶ κενὴν ἐπίδειξιν. Ἔνοεστε ἐντεῦθεν τὴν χρησιμότητα τῆς φιλοπονίας, τῆς πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀρθοπροβόλου πηγῆς ταύτης. Ἐθίζόμενοι ἐξ ἀπλῶν ὀνύχων εἰς ταύτην, ὠρελεῖτε οὐ μόνον ἐκτοῦς, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνίαν καθόλου διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος, εἴτε ἰδιωτικῶς ζῶντες, εἴτε δημοσίαν λειτουργίαν διαπεπιστευμένοι. Ἐθίζετε ἐκτοῦς, φίλοι μαθηταί, διὰ τῆς φιλοπονίας ἀεῖποτε εἰς τὴν ἀκτινὴν πίστεως χρηστῆς διδασκαλίας, κατανοοῦντες ὅτι δι' αὐτῆς καὶ μόνως χρησιμοποιοῦνται τὰ διδάγματα ἔστω δὲ ὁ λόγος κύριος πατρῶν τῶν παλαιοῦν ἡμῶν ὑπέκειτε εἰς αὐτὸν ἀπεργαζόμενοι; πειθαρχοῦμενοι ὑπ' αὐτοῦ οὕτω καθίστασθε ἡμεῖς αὐτοί, ὅσον εἶπεν, οἱ ἐκτῶν παιδευταί. Ὁ περιώνυμος καὶ φιλέλλην Δανιὴλ Οὐίβστερ, ὁμιλῶν περὶ τῆς δυνάμεως τῆς αὐτοακλήσεως, καὶ ἔξεως, εἶπε τοῦς ἐξῆς ἀξιωματικῶν λόγους. « Πολυτέλῃ ὄργανα καὶ διάκονα διδασκῆται δὲν ἔχουσι τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ δημιουργῶσι παιδευμένους. Ὅπως ὁ ἀνθρώπος ἐστὶν ἐν πάσει καταστάσει, σὺν Θεῷ βοηθῷ, ὁ δημιουργὸς τῆς ἰδέας αὐτοῦ τῆς οὔτης γίνεται καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ διαμορφωτής. Ὁ πάνσοφος δημιουργὸς ἐποίησε τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιν τοιαύτην, ὥστε νὰ δύνηται ν' αὐξάνῃ διὰ τῆς ἰδέας αὐτῆς ἐνεργείας, καὶ θέλει βεβαίως καὶ ἀναγκαστικῶς οὕτως αὐξάνει ὅθεν πᾶς ἀνθρώπος ὀφείλει διὰ τῆς μελέτης καὶ ἀσκήσεως νὰ παιδεύῃ ἑαυτὸν. Τὰ βιβλία καὶ οἱ διδάσκαλοι εἰσι μόνον

βοηθήματα. Τὸ ἔργον ἐστὶν εἶδος αὐτοῦ ὁ ἀνθρώπος δὲν φαίνεται, οὐδὲ δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἔχει ἀγωγὴν καὶ παιδείαν, εἰ μὴ ἀρ' οὐ, περιττάσῃ, ἐθελήσῃ, συγκαλέσας πάσας αὐτοῦ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις, ἀποτελέσει διὰ τῆς δραστηριότητος ἐνεργείας τὸν σκοπὸν, εἰς ὃν ἐκλήθη. Τούτο δὲ δὲν κατορθοῖ ἐκεῖνος, ὅστις εἶδε τὰ πλεῖστα πράγματα καὶ ἀνέγνωσε τὰ πλεῖστα βιβλία. Ὁ τοιοῦτος μάλιστα διατρέχει κίνδυνον νὰ καταβληθῆ, ὡς φορητὸν, ἐκ τῆς ὑπεργόμου σωρείας τῶν ἰδίων τῶν ἄλλων οὐδὲ δύναται τίποτε νὰ ἐγκαυρήσῃ ἄλλως; ἐπὶ φυσικῇ ἰσχύϊ καὶ ἱκανότητι ὁ μέγιστος πάντων τῶν εἰς πολιτικὴν τῆς Τροίας ἀπελθόντων μαχητῶν δὲν διέπεφεν ὑπὲρ πάντας, διότι ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτὸν δι' ἰσχύϊ, καὶ διότι ἔφερε τὸ κράτιστον ἴδιον, ἀλλὰ διότι διὰ τῆς ἀσκήσεως; ἐδίδαξεν ἐκ τῶν πᾶν νὰ τανύσῃ αὐτὸν ἡ Σοφία καὶ πρακτικώτατος λόγος, φίλοι μαθηταί! ἐπαναλαμβάνετε αὐτοῦ, ἀεῖποτε, διότι οὕτω θέλετε κραταίωσι ἐν ἡμῖν τὰς περὶ χάσεως τοῦ χρόνου, φιλοπονίας, καὶ ἀσκήσεως; πάλαι καὶ νῦν ὅν τῶν ἐκαστοῦ διαπρεφάντων σοφῶν δεδομένα καὶ ὀρθῶς ἔχοντα.

Ἐδιδάχθητε ὅσα μαθήματα ἀπῆται ἢ κατὰ σκοπὸν διενεργουμένην ἐκπαιδευτικὴν ἔργων. Ταῦτα καλῶς ἀντιληφθέντα ἐσονται αἱ βεβαίαι τῆς διδασκαλίας ὑμῶν. Ὅταν ὀρεῖσθε νὰ διατηρῆτε ἀκεραίας καὶ ἐνεργεῖς τὰς ἐξ αὐτῶν κηθεύσας ἰδέας, ὡς ἄνευ τῶν ἐπόμενων μαθημάτων φανήσονται ὑμῖν δύσληπτα καὶ ἀγνοητὰ πρὸς τὴν ἀλληλουσίαν, καθ' ἣν ὑπάρχουσι προγεδομένα. Δὲν ὑφίσταται ἄλλως, ἂν πάντες οἱ ἀποτελούμενοι αὐτὴν κρίσει δὲ; συνῆγονται ἀλλήλους. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μαθημάτων τὴν χρῆσιν εἰς τὸν πρακτικὸν βίον θέλουσιν ἐν καιρῷ ὑποδεικνύει ὑμῖν αἱ διάφοροι τοῦ βίου πράξεις, καὶ αὐτὰς θέλετε ἀνευρεῖτε ἐκαστοτε τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐφαρμόζονται ταῦτα καὶ ἐν συνόλῳ τὰ πάντα καὶ καθ' ἐν ἑκάστον ἰδίᾳ, καὶ οὐ μόνον εἰς τὰ ἐλεύθερα ἐπαγγελματὰ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ βαναυσώτερα τῶν ἔργων αἱ γενεαὶ καὶ ἰδέαι εἰσὶν ἐκ τῶν ὅσων ἄνευ εἰς εὐδωσίαν αὐτῶν. Ἐνός δὲ μαθήματος ἢ ἐφαρμογῆς ἀμείσως καὶ οὐχὶ ἐν ὀφρυσμένῳ χρόνῳ καὶ ἐν εἰδικαίᾳ, περιττάσεται, ἀλλ' ἐν πάσει τοῦ βίου ταῖς στιγμαῖς; καὶ ἐν παντὶ ἔργῳ τοῦτό ἐστὶν ἡ ὀρθοκετικὴ διδασκαλία ὁ δεδιδαχμένος τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ κεκτημένος τὴν γνώσιν τῶν απαιτήσεων, ὅσας καὶ φυσικῶς ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς ὀρθῆς κρίσεως αὐτοῦ κατενόησε καὶ ἐκ τῆς θεῖας ἀποκαλύψεως; ἐδιδάχθη, εὐρίσκει τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν εἰς ἕκαστον βῆμα αὐτοῦ, καὶ αὐτὰς χρῆσιμῶσιν ὡς λόγους; ἐν τοῖς ποσὶν ἡμῶν, κατὰ τὸν ἕσιον λόγον. Ὅταν παρὰ τοῦ λόγου τοῦτου φωτισθῶμεν εἰς τὰς τριβύδας ἡμῶν, καὶ τὸν παρόντα βίον ἀρῶσιν τοῦ Θεοῦ καὶ εὐδαίμονες; διανύομεν, καὶ ὁ ἐσόμενος αἰώνας ἀπόκειται ἡμῖν μακάριος.

Μετὰ χαρᾶς μαθητῶν, φίλοι μαθηταί, ὅτι προθύμως ἐκλουθήσατε τὰ διδασκόμενα ὑμῖν ἐν τῇ μαθησίᾳ. Ἡ καρποφορία αὐτῶν ἐστὶν ὁ ἀληθὴς κόσμος τοῦ βίου ὑμῶν. Στήριζεσθε εἰς ταῦτα, ἐπιταλούμενοι ἀδικαιώτως τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἡ διδασκαλία αὐτῶν θέλει μᾶλλον κρατοῦναι ὑμᾶς; εἰς τὴν πίστιν τῆς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας. Ἡ πίστις αὕτη ἐστὶν ἡ ἐθνικότης ἡμῶν; εἰς αὐτὴν ὀρείλομεν ἀμετατρέπτως; νὰ ἐμμένωμεν καὶ ἂν ποτε αὕτη; εἰς μαρτύριον ὑπὲρ αὐτῆς κληθῶμεν, ὡς ἐτοιμοὶ νὰ προσέλθωμεν εἰς τὸν βωμὸν αὐτῆς, ὅπως οἱ τερήσαντες; καὶ παραδόντες ἡμῖν ταύτην ἀκεραίας καὶ ἀμόλυτον πατέρα; ἡμῶν, διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτῶν αἵματος ἀναγράψαντες, ὅτι αὕτη ἐστὶν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ἡ πατρίς ἐν αὐτῇ.

Πρὶν καταπαύσω τὸν λόγον μου, ὀρείλω ν' ἀποστείνω ὀλίγας λέξεις καὶ πρὸς ὑμᾶς, Κύριοι Γυμνασιάρχαι, καθηγηταί καὶ διδάσκαλοι. Ἡ ἐπιτροπὴ, ἣν συνέστησα, κατὰ τὸν περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ Γυμνασίων νόμον, πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν τούτων καταστημάτων, ἦτις περιελάμβανε δύο τοῦς ἐπισημοτέρους εἰς τὰ ἑλληνικά γράμματα ἀνδρας, ἀρχομένην τοῦ λόγου ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῆς λέγει: « Ἐκ προσημίων λέγομεν ὑμῖν, Κύριε Ὑπουργέ, ὅτι τὸ εὐχέρστον, ὅτι τὰς διδασκαλίας τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἢ τούτων καταστημάτων ἔρρουσι ἐν γένει καλῶς; ἢ τὴν περικοπὴν ταύτην ἐνόμισα δίκαιον νὰ γνωστοποιήσω ὑμῖν κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν, καὶ νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς δημοσίᾳ διὰ τὸν περὶ τὴν διδασκαλίαν ζῆλον ὑμῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ διδασκαλίας, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀπευθύνω γενικῶς τινὰς περὶ διδασκαλίας παρατηρήσεις πρὸς ἅπαντα τὸν σύλλογον τῶν διδασκόντων.

Διὰ τῆς εὐκόπου διδασκαλίας, Κύριοι, δύνανται, ὡς ἐκ πείρας γνωρίζετε, νὰ ἐνταλαχθῶσι τοῖς μαθηταῖς ὑμῶν σωτήρια ἠθικὰ ἀρχαί. Διότι ἐνόμισα ὅτι ὁ διδάσκων πρέπει νὰ μὴ περιορίζηται μόνον εἰς ἀπλὴν ἐρμηνείαν καὶ ξηρὰν ἀνάλυσιν τοῦ μαθήματος, ὅπερ διδάσκει, ἀλλ' ὡς ἠθικὸν πατὴρ τοῦ μαθητοῦ ὀρεῖται νὰ φροντιστῇ καὶ περὶ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ διαπλάσεως. Χρῆσται νὰ ἐπιτηρῇ αὐτὸν εἰς πάσα; τοῦ μαθητικοῦ αὐτοῦ βίου τὰς περιπτώσεις, καὶ νὰ σπουδάσῃ ὅπως ὁ μαθητῆς μὴ μόνον ἐξηγῇ τὸν ὄμιλον καὶ ἐνοεῖ τὸν δημοσθένην, ἀλλὰ καὶ κομμητῆται διὰ τῶν ἀρετῶν, ὅσα πρέπει εἰς τὸν ἀνθρώπον. Καὶ αὐτὰ δὲ χρῆσι οὐ μόνον νὰ διδάσκονται διὰ λόγου, ἀλλὰ καὶ νὰ κρατῶνται ἢ ἢ διδασκαλία αὐτῶν διὰ παραδείγματος. Ὁ καθηγητῆς καὶ ὁ διδάσκαλος ὀφείλει νὰ διδάξῃ τὸν μαθητὴν τὴν μετριοπάθειαν καὶ μετριοφροσύνην, τὴν πραότητα καὶ ἐπιεικειαν, τὸν κόλασμόν τῶν παθῶν, τὴν σωματικὴν κομποσηφίαν, τὴν φιλοφροσύνην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀπροσωποληψίαν, τὴν φιλοανθρωπίαν, τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν συμπάθειαν πρὸς τὸν πάσχοντα καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν, ἔργῳ αὐτοῦ καταδεικνύων διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος ὅτι κενήσεται ταῦτα, καὶ γινέ-

μενος οὕτω τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ διδασκόντων. Καθὼς ὁ πατὴρ, ἂν περιορίσῃ τὰ πρὸς τὰ ἦθη τῆς καθήκοντα αὐτοῦ μόνον εἰς τὸ παρέχειν αὐτοῖς τροφὴν καὶ ἐνδύματα, οὐδὲν ἄλλο θέλει πράξει, εἰ μὴ νὰ παραγγίλῃ τὴν κοινωνίαν διὰ σωμάτων εἰς οὐδὲν χρησίμων, οὕτω καὶ ὁ διδάσκαλος, περιοριζόμενος μόνον εἰς τὴν ἀπλὴν τῶν γραμμάτων διδασκαλίαν, οὐδὲν ἄλλο θέλει κατορθῶσαι, εἰ μὴ ν' αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμματισμένων, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἐνεργῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, οὐδεὶς χρηστὴ πολιτεία, ἐνόμισα ποτε ὅτι ἐκπαιδευταί; ἐστὶ μόνον κτήσις γνώσεως.

Ὁ ἀγρός, εἰς ὃ τὴν καλλιεργεῖαν ἐκλήθητε, Κύριοι, ἐστὶν ἐκ τῶν οὐσιωδέστατων ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ περαιομένη καὶ ἐνομοουμένη. Ἄριστα δ' ἐρρέθη διὰ τὸ εὖ εἶναι τῆς πολιτείας δὲν ἐξήρηται μόνον ἐκ τῆς θαφιλίας τῶν προσδίων, τῆς στερεότητος τῶν ὀχυρωμάτων, τῆς ὀραϊότητος τῶν οἰκοδομῶν. — Ἐἴεν πολιτῆς χρηστοῦθεις, πεπαιδευμένοι, τιμίους περαιομένους; τὴν διάνοιν—ἴδου τὸ κράτιστον αὐτῆς συμπερον, ἡ σωτήρια καὶ ἡ ἰσχύς αὐτῆς. — Εἰς τοῦτο λοιπὸν ἂς ἐκκαλοῦσθωμεν ἐοχάζόμενοι ἀνευδῶτως πάντες, κατὰ τὸ ἐνὸν ἐκάστω, καὶ οὕτως ἀποδοθήσεται σὺν τῷ χρόνῳ τῇ πατρίδι ἡμῶν, τὸ ἀγαθὸν αὐτῆς; πηροῦται κλέος καὶ ἡ ἰσχύς οὕτω καθέξει αὐτὴ ἐν τῷ Κόσμῳ τῶν παλαιῶν ἢ ἐν αὐτῆς, καὶ οὕτω τέλος πληροῦνται αἱ ὑπὲρ αὐτῆς; εὐχαί τοῦ τρισεβάζτου ἡμῶν Βασιλέως.

ΛΙΜΝΗ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΩΣ.

ΚΑΤΑΗΛΟΥΣ.

- 11 Ἰουλίῳ Τρεζαντῆρ ἑλλ. ἀγ. Χριστόφορος πλ. Γ. Πάτρας ἀπὸ Πειραιᾶ φορ. διάφ.
- 12 Ἰουλίῳ Βίκιον ἑλλ. Παναγιώτῃ πλ. Γ. Ν. Γιάννης ἀπὸ Μεσσήνων κενόν.—Βρίκ. Σαρδ. Μελίκα Κωνσταντῆ πλ. Δ. Φαζίνης ἀπὸ Γένοβας φορ. διάφ. Γαβάρδου ἑλλ. Νίβρον πλ. Θ. Νικολετοπούλου; ἀπὸ Κατάνων φορ. ἑλλ. Γολέττα ἑλλ. ἀγ. Νικόλαος πλ. Ἰ. Ἀναστασίου ἀπὸ Ἰθρών φορ. χῶμα.—Γολέττα ἑλλ. ἀγ. Νικόλαος πλ. Ν. Ἰ. Κασοβίτης ἀπὸ Ἰθρών χῶμα.—Βρίκ. ὄθωμ. ἀγ. Νικόλαος; πλ. Ν. Μπαλαδά; ἀπὸ Σιέρων φορ. ἑλλ. ἑλλ.
- 13 Ἰουλίῳ Γολέττα ἑλλ. Εὐαγγ. πλ. Ἰω. Γιαννιτῆς, ἰπὸ Ὄρου φορ. διάφ.—Βριχάδρα ἑλλ. Εὐαγγ. πλ. Α. Πρωταίου ἀπὸ Πειραιᾶ διάφορα.—Βρίκ. ἑλλ. Ἀριστοτέλης πλ. Ν. ἑγγλέζος; ἀπὸ Μασσαλίων φορ. διάφ.—Βριχάδρα ἑλλ. Ἀμερικᾶ πλ. Α. Βιλλίγγερ; ἀπὸ ἄγρων ἄνευ φορ. διάφ.—Γολέττα ἑλλ. ἀγ. Νικόλαος; πλ. Ν. Π. Κωνσταντινίδου; ἀπὸ Στυλίδας φορ. διάφ.—Βρίκ. ἑλλ. Ἀτσερτῆ πλ. Ἰω. Διακογιάννης ἀπὸ Κωνσταντίνου φορ. Σίτον.—Βρίκ. ἑλλ. Εὐαγγ. πλ. Α. Πηπακλίου; ἀπὸ Ἰθρών φορ. ἑλλ. ἑλλ.
- 14 Ἰουλίῳ Γολέττα ὄθωμ. Σοφία πλ. Α. Καραγιάννης ἀπὸ Κῆ φορ. Βυδοπέττι.—Γολέττα ὄθωμ. Εὐαγγ. πλ. Α. Βασιλείου ἀπὸ Σουατῆ φορ. ἄλογα.—Βριχάδρα ἑλλ. Νέα Τύχη πλ. Γ. Λέκας ἀπὸ Κωνσταντίνου φορ. Σίτον.—Γολέττα ἑλλ. Εὐαγγ. πλ. Γ. Πηπας; ἀπὸ Γέροντα φορ. Βόας.—Γολέττα ἑλλ. Πολυζῆνη πλ. Φ. Ζαμπῆ; ἀπὸ ἑσέτου φορ. Σίτον
- 15 Ἰουλίῳ Βουδαδα ἑλλ. ἑλλ. πλ. Ἀθ. Σταματίου ἀπὸ Πειραιᾶ φορ. διάφ.—Γαβάρδρα ἑλλ. Δέσποινα πλ. Α. Μοναρχίδης ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως φορ. Σίτον.
- 16 Ἰουλίῳ Γαβάρδρα ἀγγλ. Μονετιὰ πλ. Ἀλέξανδρος Δικ ἀπὸ Νικαίας-τελον φορ. Γαϊάνθρακας.
- 17 Ἰουλίῳ Βριχάδρα ἑλλ. Εὐαγγ. πλ. Σ. Ἰω. Βιλλῆς ἀπὸ Σπέτζης κενόν.—Βρίκ. ἀγγλ. Ν. ἄρῶν πλ. Γιαννίτῆς ἀπὸ Νικαίας-τελον φορ. Γαϊάνθρακας.—Βριχάδρα ὄθωμ. ἀγ. Νικόλαος; πλ. Θ. Ναρακούδης ἀπὸ Τρεσμῆ φορ. ἑλλ. ἑλλ.
- 18 Ἰουλίῳ Βρίκ. ἑλλ. Μαριγῶ πλ. Γ. Ν. Τζώζης ἀπὸ Τρεγέστην φορ. διάφ.—Βρίκ. ἑλλ. Ἡρακλῆς πλ. Ν. Α. Μοναρχίδης ἀπὸ Μασσαλίων φορ. διάφ.—Βριχάδρα ὄθωμ. Παναγίτῃ πλ. Ἰω. Φαράκας ἀπὸ Χίου φορ. Σίτον.—Γολέττα ἀστρ. ἀγ. Ἀντώνιος; πλ. Μ. κοζουλιτῆς; ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως φορ. Σίτον.

ΔΙΟΠΛΟΥΣ.

- 11 Ἰουλίῳ Βρίκ. ἑλλ. Ἀγγεροῦ πλ. Στέφανος Τζόνβαλης διὰ Κωνσταντινουπόλεως κενόν.—Βριχάδρα ἑλλ. Εὐαγγ. πλ. Γ. Τζιβουράκης διὰ κρήτην φορ. διάφορα.
- 12 Ἰουλίῳ Γολέττα ἑλλ. Παναγίτῃ πλ. Ἰω. Δούνης διὰ Γέρον κενόν.—Βρίκ. ἑλλ. ἀγ. Νικόλαος; πλ. Σ. Ταγάρδρα διὰ Χαλκίδας κενόν.—Βρίκ. ἑλλ. Μαρία Κωνσταντῆ πλ. Δανιὴλ Γαζίνου διὰ Κωνσταντίνου φορ. διάφορα.—Βρίκ. ἑλλ. Ἰω. πλ. Μιχ. Μπαπας; διὰ Κωνσταντίνου κενόν.—Βρίκ. ἑλλ. Φοίνικ. πλ. κ. Μιζορογιάδης; διὰ Σκιαθῶν κενόν.—Βριχάδρα ἑλλ. ἀγ. Νικόλαος; πλ. Νηταρκῆς διὰ Πάτρας φορ. διάφορα.
- 14 Ἰουλίῳ Γολέττα ἑλλ. Εὐαγγ. πλ. κ. Γαββαριᾶ πλ. Β. Ζαμπῆ; διὰ ἄνδρον φορ. διάφ.
- 15 Ἰουλίῳ Βρίκ. ἑλλ. ἑλλ. πλ. Α. Γαλιάνης διὰ Χαλκίδας κενόν.—Βρίκ. ἑλλ. Ἀτσερτῆ πλ. Ἰω. Διακογιάννης διὰ Μασσαλίων φορ. Σίτον.

[Ακολουθεῖ]

Ὁ ἐκδοτῆς; Ν. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΣ